

Aneb Tali přepisuje svou historii? Možná? To se neví, ostatně jako vždycky.

Nicméně tahle ranní procházka přebila všechny ty o kterých jsem psala, že byly super. I tu z předchozího večera, kterou jsem si tak moc užívala. Byla to bezkonkurenčně nejlepší a nejsuprovější ze všech.

Rozhodla jsem se jít zase bez krámu a hromadně. S plánem věnovat se i hromadně spíš cvičení, než se jen tak loncat. Když nám to den předtím tak pěkně šlapalo. Radost mi udála hned před barákem, kdy se sice hrnula jak velká voda dopředu, ale na mou OTÁZKU!! , chápejte otázku!!! : “No co to je, toto??” se s výrazem “ promiň” opanovala. Stejně tak o pár metrů dál, kde ji upoutal letící holub. Stačilo moje oznámení, že se jde tudy a holuba ať nechá holubem a bylo to. Prošli jsme to podél sousedního paneláku směrem k tramvajím a stříhli si tam jedno přivoláníčko. Klasický přivoláníčko. Po kterým následovalo jedno zcela samostatný přivoláníčko, kdy si sama zjistila, že jsme kus za ní a přilítla vysmátě za náma. V hrudníku mi vybuchla sopka, jak to zahřálo u osrdí. Protože stejně tak jako si cením suprovýho přivolání, tak stejně tak - či možná ještě o něco víc - si cením toho, když si sama hlídá, kde jsme. Na konci paneláku se zadívala na parkoviště, kde se pravděpodobně popelil nějaký další opeřenec, ale stačilo oznámit, že tam nesmí a tak tam zkrátka nešla. Jako by to bylo samozřejmý ☐ . Ach, to je krása!

Když jsme šli podél dalšího bloku směrem k naším schůdkům u opuštěného krámků, mýjela nás paní, která prohlásila, že jsou to krásný psi. No, krásný a taky skorem poslušný, chtělo se mi tentokrát říct. Ale člověk by to nerad zakřiknul, že jo ☐ ☐ . Asi jako potvrzení toho, že se nemusím přece až tak obávat, udělala mi Tali zase radost. Nechala jsem ji schválně a nic neříkala, když jsme s Rumíčkem zašli za keře v momentě, kdy byla napřed. A za těma keřema jsem zastavila a dívala se. Vypálila nás hledat dozadu a když zjistila, kde jsme letěla jako ten bláááásen za náma. Radovali jsme se fšící tři.

Na podestě jsme si pocvičili usednutí na takovou menší vzdálenost a setrvání na místě, když panička odejde. S tím měla pravda trochu potíží a setrvala až na potřetí, kdy jsem musela to odejítí výrazně zkrátit, ale povedlo se. Obešli jsme ten poslední panelák a podél jeho druhý strany se vraceli směrem k nám. Času byla ještě fůůůura a tak jsme zašli na kraj sídláku. A znovu mi Tali ukázala, jak prima psová umí být. Nechala jsem jí, ať si šmejdí tak, jako prostě můžete nechat normálního psa, u kterého se nemusíte bát, že půjde cíleně hledat bufet a

posléze vlastní zábavu. A byla jsem zticha i když byla až na druhým konci zeleného plácku. To by dřív nebylo fakt možný ani náhodou. A věnovala jsem se Rumíčkově s tím, že jí jsem mohla monitorovat jen tak bokem. A co to vidí oko mé? Další záběr lahodící mému osrdí. Tali to otočila sama od sebe a řítila se za náma. Tohle fakt u ní člověka rozpumprdlíkuje, to mi věřte. Protože tohle nebývalo na denním pořádku.

Zamířila jsem do vnitrobloku, kde je betonovej pingpongovej stůl a pyramida z provazů a tam jsme se hromadně věnovali právě tý ranní rozcvičce. Je to tak prima, že můžete pracovat s oběma najednou! Po povelu vyhópli oba nadšeně nahoru, na pokyn usedli, ulehli a nechali se přivolat. A šlo se hopíkat přes provazy, pěkně na střídačku, aby se navzájem nepřizabili. Ještě jednou jsme se vrátili ke stolu, zopakli si to a pak už se jen šlo. Tali něco děsně zaujalo pod borovicí a mohutně tam čmuchala a studovala. A my si zatím s Rumíčkem blbli. A já? Nemusela být ve střehu, aby Tali nevyužila nějaký vhodný chvílky k tomu, že si udělá samostatnej vejlet a navíc do dálav. Víte jaká je to úleva??? Děsná. Prosvištěli jsme si ještě přecházení z chodníku na chodník, kdy Tali sama usedala předem a mohlo se jít volným krokem domů.

Psí bože, to byla taková Ti lahůdka!!!!!! Přímo balzám na duši ☐